

РЕШЕНИЕ

№ 8164

гр. София, 19.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 25.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7049** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 5 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. Д. Л. със съгласието на неговия родител Д. Б. Л. с адрес: [населено място],[жк]1А, [жилищен адрес] срещу Заповед за задържане на лице № 04-1445 от 26.06.2013 г., издадена от полицейски орган при 01 Районно управление Полиция при Столична дирекция на вътрешните работи (РУП – СДВР), с която на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР жалбоподателят е задържан за срок от 24 часа.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна и постановена при допуснати съществени нарушения административно-производствените правила. Поддържа се, че не са налице материално-правните предпоставки на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, които да позволят на административния орган да упражни дадените му правомощия. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В проведеното по делото открито заседание жалбоподателят, не се явява, представлява се от адв. А., моли съда да уважи жалбата и да отмени заповедта като незаконосъобразна и неправилна.

Ответникът по оспорването, в лицето на полицейски орган при 01 РУ-СДВР не се явява представлява се от юрк. Б., оспорва жалбата. Счита, че процесната заповед следва да бъде оставена в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, I отделение, 7 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че издалият оспорената заповед полицейски служител Р. В. Д. е държавен служител, заемащ длъжността „разузнавач” V степен група „Престъпления против личността”, сектор „Противодействие на криминалната престъпност” при 01 РУП – СДВР, видно от издадената служебна бележка от 12.07.2013 г. на ВНД началник група в сектор 03 на отдел „Човешки ресурси” при 01РУП – СДВР. С. Л. е задържан за срок до 24 часа, а заповедта е издадена на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като фактическо основание за издаването и е посочено «че е евентуален извършител по ДП ЗМ 2289/13 г.».

Видно от приложените по делото доказателства, при задържането му на 26.06.2013 г. жалбоподателят е подписал декларация за запознаване с правата му (приложение № 1 към чл. 14, ал. 2) в която е посочил, че не желае да използва адвокатска защита по негов избор; не желае адвокатска защита от служебен адвокат по реда на закона за правната помощ; желае баща му да бъде уведомен /член от семейството му или друго заинтересовано лице за задържането му/; посочил е, че няма здравословни проблеми и не желае медицински преглед от лекар за негова сметка. Представен е и протокол за личен обиск на лицето от същата дата, подписан от задържания, свидетел и от полицейския орган (л. 19 от делото), разписка за върнати вещи на задържаното лице от 27.06.2013 г. (л. 18 от делото).

Като доказателства по делото е прието, обяснение от С. Л. /л. 22/, което е дадено след задържането му в 01 РУП – СДВР.

От приложените по делото копия от страници от книга за задържани лица се установява, че лицето Л. е под номер 299, задържан е на 26.06.2013 г., със заповед за задържане на лице № 04-1445 от 26.06.2013 г., като основание за задържане е посочено ДП ЗМ 2289/13 г., същият е във добро здравословно състояние /л. 16/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е съобщена на С. Л. лично на 26.06.2013 г., Жалбата е подадена до съда на 15.07.2013г.– в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед за задържане е издадена от компетентен административен орган – полицейски орган при 06 РУП – СДВР, съгласно чл. 63, ал. 1 ЗМВР във вр. с чл. 53, ал. 2 от ЗМВР. За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР Законът за министерството на вътрешните работи овластява пряко полицейските органи, по смисъла на чл. 53, ал. 2 по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона, да вземат мерки за предотвратяване и/или разкриване на престъпления и нарушения на обществения ред, включително да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗМВР полицейски органи са органите на Главна дирекция "Криминална полиция", Главна дирекция "Охранителна полиция", дирекция

"Миграция" и органите на съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция" и на дирекция "Вътрешна сигурност". Видно от приложената по делото служебна бележка от 12.07.2013г. на ВНД Началник група „Човешки ресурси” към 01 РУП при СДВР издателят на оспорената заповед Р. В. Д. е държавен служител в МВР, на длъжност разузнавач в степен в 01 група „Престъпления против личността”, на сектор „Противодействие на криминалната престъпност” при 01 РУП - СДВР. Следователно издателят е полицейски орган по смисъла на чл. 53, ал. 2 от ЗМВР. В този смисъл оспорваната заповед е издадена от компетентен орган. Заповедта е издадена и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/.

Не са налице нарушения на административно-производствените правила при издаване на оспорената заповед, които да обосновават нейната отмяна. В нормата на чл. 63, ал. 2 ППЗМВР са изчерпателно изброени елементите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лица: името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта; основанието за задържането; данни, идентифициращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 64 ЗМВР, както и правото му: - да обжалва пред съда законността на задържането; - на адвокатска защита от момента на задържането; - на медицинска помощ; - на телефонно обаждаване, с което да съобщи за своето задържане; - да се свърже с консулските власти на съответната държава, в случай че не е български гражданин; - да ползва преводач, в случай че не разбира български език. Така предвидените задължителни елементи се съдържат и в оспорения административния акт. Възраженията в жалбата за неточно и непълно отразяване на данни в заповедта не са основателни. Посочени са както имената и длъжността на полицейския орган, издал заповедта, така и достатъчно данни индивидуализиращи задържаното лице – иманата му, ЕГН и постоянен адрес. Жалбоподателят се е подписал на заповедта за задържане, с което е удостоверил, че правата по чл. 63, ал. 3 и ал. 4 от ЗМВР са му разяснени.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Задържането под стража на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 64 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето, за което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде реализирано наказателно преследване. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на данни, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Проверката и обсъждането в съвкупност и пълнота на всички събрани доказателства в настоящето производство, не дават възможност да се направи безспорен извод за съществуването на описаните в оспорената заповед фактически обстоятелства, дали

възможност на компетентния административен орган, да упражни правомощията си. Според настоящия състав на съда не е доказано по категоричен начин, че преди издаването на оспорената заповед е имало данни или обосновано предположение, че С. Л. е извършил престъпление. По делото не са приложени доказателства, от които да се установи той да е бил издирван във връзка с някакво извършено от него противоправно деяние. При личния му обиск, направен в следствие у него не са били открити предмети, чието притежание е забранено или за които да е имало съмнение, че са били предмет на престъпление. По дрехите му не е имало следи от кръв или други белези, сочещи участието му в някакво противоправно деяние. Държанието му също не е давало повод той да бъде задържан.

Целта на мярката по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР е да предотврати укриване на заподозряното лице и да препятства възможността да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване, като за всеки конкретен случай на задържане данните следва да бъдат категорично установени. Според настоящия състав на съда, в разглеждания случай тези условия не са изпълнени.

За да възникнат предпоставките за налагане на принудителната мярка е достатъчно да има обосновано предположение, че лицето може да е извършило противоправно деяние, което в разглеждания случай не е установено по категоричен и безспорен начин.

Изложеното до тук налага извода, че е налице разминаване на приетите от органа за установени фактически обстоятелства, послужили му като основание да упражни дадените му от закона правомощия, с действителните такива, което представлява нарушение на възприетия в чл. 7 от АПК принцип на истинност - административните актове да се основават на действителните факти от значение за случая и на целта. Нарушен е и принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, а именно, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Предвид на изложените съображения следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в поискания и установен размер 210 лв. сбор от заплатените държавна такса 10 лв и 200 лв. възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 01.07.2013 г.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 7 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Д. Л. Заповед за задържане на лице № 04-1445 от 26.06.2013 г., издадена от полицейски орган при 01 Районно управление Полиция при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Д. Л., ЕГН: [ЕГН] сума общо в размер на 210/двеста и десет/лева, представляваща направените във връзка с делото разноски.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б..

Административен съдия: